Kázeň z ev. služieb Božích (NK), 21. NE po Sv. Trojici, 25. 10. 2026; 8.30/10.00 (**s krstom a konfirmáciou Mgr. Simony Barna a s VP**): ES 190, 486, 200, 634, A 89/ 634 a ďalšie podľa programu, ep.: 1Pt 3, 18 – 22; ev.: Mk 10, 46 – 52; téma kázne: **Krst nie je len rituálik**

Efezským 4, 5: *„Jeden Pán, jedna viera, jeden krst.“*

Milí bratia, milé sestry!

Média prinášajú zábery z vyčíňania a rabovania vo viacerých mestách západnej Európy. Sú svedectvom, že žijeme v názorovo veľmi roztrieštenom, atomizovanom svete. Božie slovo nás volá k čomusi celkom inému – k jednote. Zvestuje: *„**Jeden** Pán, **jedna** viera, **jeden** krst“* (Ef 4, 5). Bezprostredne predtým v Biblii čítame: *„**Jedno** je telo, **jeden** duch, ako ste aj boli povolaní v **jednej** nádeji svojho povolania“* (Ef 4, 4) **Slovo jeden sa tu pravidelne opakuje ako údery zvona.**

V rozličnom ohľade dnes panuje nejednota. Mnoho ľudí priam nezmieriteľne zápasí proti sebe. Naproti tomu **Svätý Duch nás od seba neizoluje, ale spája nás. Vedie nás k spoločnému cieľu.**

V cirkvi máme len jedného Pána – Pána Ježiša Krista. To, že Jemu chceme patriť, len Jemu slúžiť, iba Jeho poslúchať – vyjadruje krst. Mať viac krstov, viac vier, viac nádejí by znamenalo postaviť proti sebe rôzne svety. Každý z nich by bojoval za svoju pravdu. Z toho rastú rozdeľujúce múry, nenávisť, štiepenie. V priebehu dejín sa rozdeľujúce múry, nenávisť, štiepenie objavovali aj v cirkvi. To, že kresťania proti sebe bojovali však nebol a nie je Boží plán.

Preto sa potrebujeme dívať na jedného Pána. – Na Pána Ježiša Krista. On je Pôvodcom aj Dokonávateľom – Završovateľom našej viery (Žid 12, 2). On vedie našu vieru k dokonalosti, aby nebola povrchnou, formálnou, ale radostným hovorením ÁNO Kristovi, aby mohol prísť do môjho života a vládnuť mi zvnútra.

Je pre mňa, teba **viera** iba nejakým náboženským náterom, čo aj s metalízou? Alebo **znamená, že hovorím Kristovi ÁNO tak, aby mohol prísť do môjho života vládnuť mu zvnútra?**

Bengt Pleijel píše: „**Viera je prázdna ruka, ktorá sa naťahuje po Kristových bohatstvách. Viera je anténa, ktorou zachytávam Pánov hlas ... je dôvera, odovzdanie sa“ Ježišovi ako Tomu, kto mi vládne. Ak človek nedosiahol tento bod, všetko ostatné je nezrelé.**

To, že Ježiš je Pán znamená výslovné uznanie autority Pána Ježiša nad všetkými

oblasťami ľudského života vrátane našich rozhodnutí a vzťahov. Toto prijatie Ježišovej autority vystihuje krst**. Krst nie je „nejaký rituálik“. Nie je to cieľová stanica, ale začiatok a program na celý život** (Branislav Koppal).

Sotva porozumieme krstu, ak sa naň budeme pozerať len ako na rituál. Ak nejdeme do hĺbky vzťahu Kristom, potom je krst iba socializáciou.

Možno ste už boli pri horskej bystrine. Leží v nej nejeden kameň. Keby sme ho rozbili, zistili by sme, že síce ležal vo vode, ale voda do neho neprenikla. To sa platí **o veľa ľuďoch v Európe. Sú obklopení mnohým, čo je kresťanské, ale Kristus do nich neprenikol.**

Zámerom krstu je niečo iné. Názorné to bolo pri krstoch v prvotnej cirkvi. Ľudia, ktorí mali záujem dať sa pokrstiť, prichádzali od západu ku krstiteľnici (malému bazénu s vodou). Čiže prichádzali zo strany, kde zapadá slnko, kde je tma. Potom zhodili svoj starý odev, verejne vyznali svoju vieru, vstúpili do krstnej vody, boli pokrstení a vystúpili z vody v smere na východ. Dostali nový odev a sviecu, symbolizujúcu Krista – svetlo sveta (J 8, 12). Takto **prešli z tmy do svetla a prvý raz prijali Večeru Pánovu.**

Potrebujeme sa vrátiť k hĺbke toho, čo vyjadruje krst – k autentickému spojeniu – vzťahu s **Ježišom Kristom ako najvyššou autoritou** nad všetkými oblasťami nášho ľudského života **a k učeniu sa zachovávať všetko, čo nám Pán Ježiš prikázal.**

Keď robíme kroky viery smerom k Ježišovi – Jeho krížu, približujeme sa aj k sebe navzájom. Vidíme druhých cez Krista, už nie ako konkurentov či nepriateľov, ale ako tých, aj za ktorých Pán Ježiš zomrel.

Krst teda nie je „nejaký rituálik, ale **veľké tajomstvo, ktoré nás presahuje.** Je to nevyčerpateľný prameň, z ktorého môžeme doživotne čerpať a vďaka ktorému sme súčasťou Božej rodiny a Božieho zámeru s ľudstvom.

Ťažisko môjho – tvojho **kresťanstva musí ležať v tom, čo Boh robí skrze Krista. Ako pokrstení sa máme ponárať do lásky Trojjediného Boha. Táto láska nás formuje a premieňa zvnútra.** A hoci sme v mnohom ohľade rôzni ako kvety na pestrofarebnej lúke, sme spojení jedným

krstom, ktorý nám pripomína, že patríme jednému Pánovi, spája nás jedna viera. *„Jeden Pán, jedna viera, jeden krst.“*

Jedným zo starých označení krstu bolo slovo „fotismos“ – „osvietenie“. Ako pokrsteným nám Pán otvára oči, aby sa dívali a videli seba, ľudí i svet v Kristovom svetle. Svetle, o ktorom platí: *„V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. To svetlo svieti v tme, ale tma ho nepohltila“* (J 1, 4n) **Je smutné, ak my kresťania nadávame, je málo ak len kritizujeme nešváry, ale nedokážeme priniesť svetlo – rozsvietiť ho vo svojom okolí.** Veď sme povolaní nielen vidieť problémy, ale Ježiša Krista ktorý nás spája, má moc a premohol temnotu – aj temnotu smrti. Neveríme v „niečo nad nami“, ale v **N**iekoho – v nášho Spasiteľa a Pána Ježiša. Od Neho prijímame evanjelium, a učíme sa z neho žiť. **Veríme v Ježiša, ktorý svojím Svätým Duchom preniká do nás, prichádza ako svetlo. Osvetľuje našu cestu. Kiež sa svetlo Ježišovej lásky a učenia aj cez nás šíri v tomto svete, kiež pribúda, narastá v našom okolí.** Amen.

Úvod k Večeri Pánovej, Bratislava, Nový ev. kostol, 25. 10. 2026, 10.00

V ranej cirkvi sa krst konával pri veľkonočnej vigílii – v noci, keď bola tma. Muži a ženy boli oddelení, ženám asistovali diakonky. Pred pokrstením si adepti krstu vyzliekli svoj starý odev.

Hoci v súčasnosti si väčšina kresťanov pri krste svoj odev nezoblieka, **predsa v Pánových očiach sme zoblečení, nahí, odhalení.** Nie sú Mu skryté ani najtajnejšie zmýšľania nášho srdca (Žid 4, 12). Neponárame sa síce celí do vody, avšak onen úkon vyzlečenia si odevu výstižne hovorí o tom, čo znamená žiť ako pokrstený. – Žiť pravdivo, byť pred Bohom „nahý až na kožu“ (Richard Müller).

V očiach Pána svojho Boha – pred Ním sme vyzlečení. Môžeme stáť v Božej prítomnosti odhalení, a vďaka Kristovej milosti sa predsa nemusíme hanbiť.

Večera Pánova, ktorú sme pozvaní prijímať, nie je odmena pre mimoriadne nadaných, perfektných kresťanov. Je Božím darom, pokrmom na cestu pre cirkev – pre nás, hriešnych ľudí.

I keď si v súčasnosti počas krstu ponechávame oblečenie, **nemusíme sa hrať na úžasných, morálne bezúhonných ľudí.** Pán nás prijíma takých, akí sme. Smieme prísť pred Jeho tvár bez strachu.

Vo Večeri Pánovej sa nás dotýka Božia milosť. Nestávane sa dokonalými, no máme účasť na Božom živote. Na živote Trojjediného Boha. Okúsme a spoznajme, že dobrý je Hospodin! (Žalm 34, 9a) Žiadny skutočný vzťah nenechal nikoho bez zmeny. Pán nás svojím slovom – zvestovaným aj tým viditeľným (sviatosťami) chce premieňať zvnútra.

Meno **Simona znamená „počúvajúca“.** V Izaiášovi 50, 4 čítame: *„Hospodin Pán ... každé ráno prebúdza moje ucho, aby som počúval ako učeník.“ „Viera je z počúvania a počúvanie skrze slovo Kristovo“* (Rímskym 8, 17).

Počúvajme ako učeníci a Božie slovo – láska za nás obetovaného Božieho Syna Ježiša – nech formuje a premieňa naše zmýšľanie i konanie. Amen.

François Vouga: Staveniště (vyd. Mlýn, Jihlava 2005); Timothy Radcliffe: Ponoř se! (vyd. KRYSTAL OP, Praha 2017); Bengt Pleijel: Obrovská moc Božej sily (vyd, Tranosciu, Lipovský Mikuláš 1995) a s myšlienkami Tomáša Tyrlíka, Veroniky Baráthovej a Branislava Koppala zo 4. Ekumenickej duchovnej obnovy (Badín, 27. – 30. 9. 2026):

Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár